

Syndfloden

Edvard Anberg (tekst). René Giannini (melodi)

Den skyled ´ gennem gaderne
I Metropolets bund.
Den druknede den grå beton.
Og gamle huse med balkon
Blev knust med kælder og salon.
Det var den sidste stund.

Det flød med rester af kultur
På både godt og ondt.
Der lugtede af lig og last,
Da diget om vor verden brast.
Og intet sygt og sundt.

De fromme sang den sidste sang
Med gudhengiven røst.
På toppen af en søjle sad
En søjlehelgen højt og bad,
Til han og søjlen blev gjort flad.
Han sank med troens trøst.

Et helt bordel gik nedenunder,
Mens nattens dagværk gik.
Og mangan natlig rytter red
Det sidste ridt mens huset skred.
Forretning, det er op og ned
For kurver og butik.

Et parlament på bølgen flød
Med florumvunden snak.
Man fulgte fortsat gammel skik.
Og snakked ´ jordlovspolitik
Til både jord og lov forgik.
Endskønt kun vand man drak.

En kræmmer solgte solen sort,
Da varerne slap op.
Og rådne skibe uden bund,
Samt genoplivning mund til mund
Og sank så rig og rød og rund
I bølgen med et plop.

Så sænkede ´ sig den store fred
Som druknede ´ drøm og dåd,
Som kvalte både klog og dum
Med folk og ministerium.
De gik til bunds i skvulp og skum.
Men torsk og flynder åd.

For livet fandt som før vej,
Hvor alt og alle flød.
Det gik, som det jo altid går.
Skønt flere fisk fik mavesår.
En syndflod også ende får
Med sorg og savn og død.

